

Sygn. akt IV CSK 32/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa L. w L.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w Lublinie
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 lipca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 27 sierpnia 2015 r., sygn. akt I ACa 185/15,

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od strony powodowej na rzecz Skarbu Państwa
- Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1200 (tysiąc
dwieście) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej opartej na podstawie naruszenia prawa materialnego – art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. Nr 155, poz. 1037) i art. 417¹ § 2 k.c. w zw. z art. 424^{1b} k.p.c. w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy wyżej wymienionej oraz na podstawie naruszenia przepisów postępowania – art. 386 § 4 w zw. z art. 378 k.p.c. i art. 365 § 1 w zw.

z art. 378 k.p.c. powód uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi rozpoznania jej oczywistą zasadnością. Według skarżącego, wyraża się ona w oczywiście błędnym przyjęciu, wynikającym z niedostrzeżenia art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 22 lipca 2010 r., że dla dochodzenia roszczeń powoda przeciwko Skarbowi Państwa konieczne było wcześniejsze uzyskanie prejudykatu w postaci orzeczenia stwierdzającego niezgodność z prawem orzeczeń, z których miała wyniknąć szkoda.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest tożsama z oczywistym naruszeniem przepisu, gdyż samo przez się nie stanowi to podstawy stwierdzenia, że w jego wyniku doszło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, czyli sytuacji, w której skargę kasacyjną można uznać za oczywiście uzasadnioną (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004, nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07 i z dnia z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, niepublikowane). Niezależnie od tego, okolicznościami uzasadniającymi rozpoznanie skargi mogą być tylko takie, które miałyby znaczenie dla rozstrzygnięcia, zwłaszcza w kontekście podstaw skargi, w granicach których Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Nie można odmówić racji skarżącemu, że przy uwzględnieniu charakteru orzeczeń sądu drugiej instancji, z których wydaniem miałyby się wiązać szkoda, oraz faktu ich wydania po wejściu w życie powołanej ustawy z dnia 22 lipca 2010 r., miały w sprawie zastosowanie jej przepisy - art. 1, art. 2 ust. 4 i 5 oraz art. 4.

Uwagi skarżącego uszedł jednak fakt, iż chociaż Sąd Apelacyjny uznał, że powód powinien był uzyskać uprzednie stwierdzenie niezgodności orzeczeń z prawem, to nie poprzestał na tym i jednocześnie (podobnie jak Sąd pierwszej instancji) dokonał jednak własnej oceny pod kątem ewentualnej niezgodności z prawem wskazanych przez powoda orzeczeń i stwierdził brak podstaw do takiego ustalenia. W skardze powoda nie zostały w ramach podstaw kasacyjnych powołane przepisy, w oparciu o które zostały wydane kwestionowane (mające być źródłem szkody) orzeczenia oraz których zastosowanie zostało w obecnej sprawie zbadane i uznane za prawidłowe. Skarżący nie przedstawił też żadnych argumentów

prawnych zmierzających do wykazania, że uchybienia przy tych wydaniu orzeczeń, jeśli w ogóle do nich doszło, mogłyby zostać zakwalifikowane jako bezprawie judykacyjne w rozumieniu art. 424^{1b} k.p.c. w powiązaniu z art. 417¹ § 2 k.c.. Także przy ocenie żądania, z którym – ze względu na rodzaj orzeczenia - można wystąpić bez uprzedniego uzyskania wyroku na podstawie art. 424¹ § 1 k.p.c. znajduje zastosowanie, tożsame z użytym w tym przepisie, autonomiczne pojęcie bezprawności, w sposób ustabilizowany i ugruntowany objaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Nieobjęcie tych kwestii podstawami skargi i brak odnoszącej się do nich, wymaganej argumentacji prawnej, przy uwzględnieniu, że Sąd rozstrzygał sprawę dwutorowo i ostatecznie przeprowadził we własnym zakresie badanie zarzutu powoda o niezgodności z prawem określonych przezeń orzeczeń, w wyniku którego ocenił, że orzeczenia te nie były niezgodne z prawem, powoduje brak podstaw do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej uzasadniającej przyjęcie jej do rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 398²¹ i 391 § 1 k.p.c.